

hans anden Side, eftersom Vejen drejede. Han følte det, som om et hemmelighedsfuldt Væsen havde slaaet Følge med ham, en Mørkets Udsending, der i fortrolig Tone hviskede ham onde Fristerord ind i Øret, — en gammel Bekendt fra den Tid, da Løgnene fødtes af sig selv paa hans Tunge og Storhedsdrømmene red ham som en Mare.

„Naa, hudden gor 'et saa, Søren Madsen? Det æ nok it bløwen villere mæ dæ siden sidst. Men det har A jo savt dæ tidt nok, Søren. Do tjener ingen go' Mand, har A savt. Slid og Slæv æ bløwen din Løn, stakkels Mand! Og saa Lovning paa et Himmerig etterpaa, dæ kanske æ en go Løwn og oller haar eksistiret. Det æ en slem Profit! Og do, som ku' sit mæ begge dine Næver fulde af Jordens naadigste Gaver! Herrejøsses! Saa sølle sku' det end' mæ dæ, a Folk raaver „Fattilavs“ etter dæ! . . . Ane-Mette æ sgu da osse snart for gammel for en Mand som dæ. A sejer: gør dæ fri, Søren! Det æ Tid eno! Ane-Mette ka jo ta ud og tjen'. Det haar hon gjort før. Og Rollingerne ka do la Vorherre ta sig a. Han æ val nærest te'et. Det æ dog ham, do haar dem fræ. Og nærensti do føst er væk herfræ og faar annet i Huedet, saa tinker do sgu it mer paa dem. Stol do paa mæ! A kinner Verden og Minneskene. Og A æ din Ven, din sande Hjertensven! A sejer: vis dæ no som en Svend, Søren! En rejti Svend! Do vil it kom te aa fortryd 'et. — Ska vi gi hveranner Haandslav paa det?“

Da Søren henimod Midnat naaede tilbage til Smedehuset, var Pagten sluttet. Han vilde rømme fra Hjemmet og lade Fattigkassen tage sig af Ane-Mette og Børnene. Han var igen bleven Mestersvenden fra Thy og havde ikke mer med Rallikeskomagerens Unger at skaffe.

Andendagen efter var alle Forberedelser gjort. Han havde skaffet Rejsepenge ved at sælge deres Ko. Han skulde købe Stangjern og nyt Værktøj, forklarede han. Henimod Aften sagde han til Ane-Mette, at han den næste Morgen tidlig vilde tage ind til Købstaden for at handle.

Da Søren inde fra Smedjen saae hende staa i Døren og børste hans Søndagstøj uden Tanke om Svig, kunde han ikke faa Øjnene fra hende. Han syntes, hun igen var bleven ung og skøn trods